

ningen og i Ændringsforslaget. Med Hensyn til nærmere Oplysninger om dette Forhold skal jeg henvise til Folketingets Skatteudvalgs Betænkning, Bilag 5, og til Landstingets Skatteudvalgs Betænkning, Bilag 2. Hvis dette Ændringsforslag vedtages, vil herafter saa ubillige Beskatningsforhold som de her nævnte ikke kunne finde Sted.

Det næste af Udvalget stillede Ændringsforslag er Ændringsforslag under Nr. 3 til § 6. Dette Ændringsforslag gaar ogsaa ud paa at indføre en Lempelse i Aktieselskabsbeskatningen. Men da Forslaget gaar ud paa at give Lovforslaget den samme Affattelse, som Merindkomstskatteloven i Fjor fik i Landstinget med Hensyn til dette Punkt, da der endvidere i Udvalget er fuld Enighed om Forslaget, og den højttærede Finansminister, som det fremgaar af Betænkningen, har tiltraadt det, kan jeg vist nøjes med at henvise til de Udtalelser, jeg angaaende dette Forhold fremsatte i Fjor som Ordfører for det da her i Tinget nedsatte Skatteudvalg. Forslaget tilsigter, som sagt, at afværge den alt for haardhændede Beskatning af Aktieselskaber, som ellers kunde fremkomme i de Tilfælde, der her tages Sigte paa.

Til § 8 har Udvalget stillet Ændringsforslagene Nr. 4, 5 og 6, der tilsigter baade paa Formue- og Indtægtsskalaen at føre Tillægsskatten noget længere ned end vedtaget i det andet Ting, saaledes at Tillægsskatten skal svares ogsaa af Indtægter mellem 8,000 og 10,000 Kr. og af Formuer mellem 24,000 og 30,000 Kr. Hvis dette vedtages, vil nogle flere Skatteborgere rammes af Tillægsskatten, men Udvalget har den Opfattelse, at det i og for sig er et Gode, at flere kommer med til at bære en saadan Byrde, medmindre Skatten kan virke trykkende paa nogen af dem, men det kan den sikkert ikke i dette Tilfælde. En Skatteyder med en Indtægt paa 8,000 Kr. kan kun komme til at svare ca. 7 Kr. i Tillægsskat, og af en Formue paa 24,000 Kr. skal kun svares 2,40 Kr. Jeg tror ikke, at saadanne Skattebyrder kan virke trykkende paa disse Skatteyderes Budgetter. Man foreslaar, at der skal indføres en lavere Indkomstskatteprocent end den, der nu findes som Lovforslagets laveste, 0,15 pCt., saaledes at disse Skatteydere, der har en Indtægt mellem 8,000 og 10,000 Kr., kommer til kun at svare 0,10 pCt. De nye Formueskatteydere anser man det for rigtigt at indføre under den laveste Formuepromillesats, der allerede

findes i Lovforslaget, nemlig 0,10 pro mille. Disse Indkomst- og Formueskatter kan neppe siges at ramme vedkommende for haardt.

Ændringsforslagene Nr. 7, 8 og 9 er kun af formel Art.

Ændringsforslag Nr. 10 tilsigter at give § 12 en ny Affattelse. Denne Paragraf omhandler det saa ofte drøftede Spørgsmaal, om der skal svares Skat af Skatten. Efter det første Merindkomstskattelovforslag, som blev fremlagt i Samlingen 1914—15, skulde der ikke svares Skat af Merindkomstskatten, men i Folketinget var man enstemmig af den Opfattelse, at dette var forkert; Merindkomstskatten skulde af Hensyn til Kommunerne ikke kunne fradrages den skattepligtige Indkomst; da Kommunerne ikke fik nogen Andel i Merindkomstskatten, vilde de nemlig lide et direkte Tab, om den Aaret efter kunde fradrages ved Opførelsen af den skattepligtige Indkomst. Man vedtog da i Folketinget enstemmig, at Merindkomstskatten ikke skulde kunne fradrages. Der er gjort Rede for dette Standpunkt i den Betænkning, som Folketingsudvalget afgav i Samlingen 1914—15, og Udtalelsen derom findes i Tillæg B. Side 2409. Begrundelsen var altsaa, at man ikke vilde unddrage Kommunerne Adgang til at faa Skat af Skatten, men deraf fulgte jo, at Staten ogsaa fik Skat af Skatten. Forslaget blev tiltraadt af dette Ting og af Finansministeren. Dette Standpunkt blev fastholdt i Fjor for Merindkomstskattens Vedkommende og blev ogsaa fastholdt i det Lovforslag om en Merindkomstskat, der forelagdes i Aar, og det saaledes, at der skulde svares Skat af Skatten, ikke blot af Merindkomstskatten, men ogsaa af Tillægsskatten. Det andet Ting har tiltraadt denne Bestemmelse; det har ganske vist omredigeret Formen, men Bestemmelsen siger ogsaa derefter kun det samme, som der i Forvejen stod i Paragraffen efter den tidligere hævdede Opfattelse. Landstingets Udvalg finder imidlertid, at da Tillægsskatten nærmest kun er en midlertidig Forhøjelse af den almindelige Indkomst- og Formueskat, og da denne sidste kan fradrages ved Opførelsen af den skattepligtige Indkomst Aaret efter, vil det være mest konsekvent, at ogsaa Tillægsskatten kan fradrages. Det er dette Standpunkt, man har udtrykt i det første Stykke af den nye § 12. Da der imidlertid i § 10 staar, at hvis der er paalignet en Skatteyder saavel Merindkomstskat som Tillægsskat, bort-